

SINH-VIÊN HOÀNG KIM KHÁNH

Hoàng Kim Khánh là sinh-viên trường đại-học Luật-Khoa thuộc Viện Đại-Học Hu. Anh-ta là ph-n-t có lý-lịch t: không có quy-n-thuộc là cộng-s mà ch có thân-nhân tham-gia chính-quy-n Qu-c-Gia; b-n-thân anh-ta cũng chưa h làm gì v phương-diện chính-trị cũng như hình-sự đáng đ cơ-quan an-ninh lưu-tâm. Th mà bây giờ anh-ta bị Ngành Đặc-C nh đi-u-tra.

Trong thực-t, không có v-n-đ Chính-Quy-n dò xét hành-tung c-a sinh-viên, ngoại-trừ trường-hợp cá-nhân nào có hành-vi b-t-hợp-pháp, t như trộm cướp, buôn bán c-n-sa ma-túy, tr-n quân-nhiệm, v.v... và, lẽ t-t-nhiên, dính-líu tới t-chức hay hoạt-động c-a giặc thù. Khánh thuộc loại sau cùng.

Thành-ph Hu, c-đô c-a Việt-Nam, và th-ph c-a Mi-n Trung, sau bao nhiêu bi-n-c và bi-n-thiên, v-n còn sôi-sục những ch-ng-đ, tranh-ch, vì b-t-mãn, tị-hi-m; và cộng-s bao giờ cũng là k thừa nước đục th câu.

T-ng-Hội Sinh-Viên Hu liên-ti-p qua chục năm nay làm cái công việc gọi là “tranh-đ u ch-ng chính-quy-n”, trong một hoàn-c-nh thuận-lợi vô cùng. Chính-quy-n gọi họ là tương-lai c-a dân-tộc, là rường-cột c-a qu-c-gia. Họ là những người tự-hào có học, ít nh thì cũng cao hơn trung-học; n vào quân-ngũ thì c-m ch-c c-p-bậc sĩ-quan trong tay; và khi học xong thì họ sẽ là trí-thức, một giới được mọi người kính-trọng n-vì. Họ được gia-đình nuôi ăn, có người được hư-ng học-b-ng, đ ti-p-tục học-hành. Và họ s-dụng trường-ic cùng các tiện-nghi có s-n trong trụ-s Viện Đại-Học c-a chính-quy-n đ ch-ng lại chính-quy-n.

Viện Đại-Học Hu, hay nói đúng hơn là T-ng-Hội Sinh-Viên Hu, một t-chức mà chính-quy-n c-n có nhưng không ki-m-soát được, đã đào-tạo ra một s “lãnh-tụ sinh-viên tranh-đ u” được một s đông sinh-viên b vào các Ban Đại-Diện c-a

tập-thể mình, và được hậu hối báo-chí, phương-tiện truy-nhông nằm trong tay tư-nhân hậu-thuận hối mình.

Lâu nay họ chể hội họp, hội-thảo, lập ki-nh-nghị, đưa yêu-sách, chằng đỏi điếu này, đòi-hỏi điếu kia; cao lẫm là treo biếu-ngữ, dán bích-chương trước cổng trường và trên đường phố, chiếm-cứ giông-đường làm nơi c-thể, họp báo, tuyệt-thực, t-cáo tham-những, phẫn đỏi bết-bớ, tẩy-chay Chương-Trình Huấn-Luyện Quân-Sự Học-Đường, kêu gọi thể tù chính-trị, hô-hào chếm dứt chi-nh-tranh, v.v... Sau Hiệp-Định Paris, một số “lãnh-tự sinh-viên Hu” tương-đỏi có tên-tuổi đã rời môi-trường đại-học, vì lý-do này hay lý-do kia; số còn lại tuy vẫn có thể nuôi-dưỡng phong-trào, nhưng dân-chúng và ngay cả đa-số sinh-viên bạn cũng đã ý-thức được vẫn-đ bị cộng-sởn lường người vào, giật dây, hoặc lợi-dụng, nhất là sau vụ Huỳnh Tấn Mẫm của Tổng-Hội Sinh-Viên Saigon bị Đặc-Cảnh trưng-dõn bằng-chứng t-cáo y là cơ-sở hoạt-động cho Việt-Cộng, nên các “lãnh-tự” tay sai của địch tự cếm thể bị hạn-chể cả trong phạm-vi địa-bàn sách-động lẫn trong nội-dung các đ-tài nêu lên. Họ bèn tìm cách để thoát ra khỏi ngõ bí; và khi có một sáng-kiến tuy bên trong n-giấu âm-mưu xỏ-quyệt nhưng bên ngoài lộ vẻ chính-đáng vô-tư thì hậu như số đông liền chấp-nhận d-dàng.

Ch là một sự trùng-hợp ngẫu-nhiên, song “vụ sinh-viên Hoàng Kim Khánh” xảy ra vào thời-gian tôi mới đến Vùng I, từ cuối 1973, đã có ý-nghĩa như là một thách-đ để với riêng tôi.

Một chi-nh-dịch rõ tai đã được tung ra rằng tập-thể sinh-viên nên chọn bếu một cá-nhân không có thân-nhân dù gần dù xa là người ở phía cộng-sởn, làm người đại-diện cho mình, để phía Quốc-Gia không có lý-do mà nghi-ngờ là d bị cộng-sởn móc-nối hoặc thiên về bên kia. Khánh được nhiều sinh-viên đã có thành-tích “tranh-đấu” của Khoa mình cũng như các Khoa khác nhiệt-liệt ủng-hộ. Do đó, khi Khánh được giới-thiệu ứng-cả vào vai trò Ch-Tịch Ban Đại-Diện trường Luật thì anh-ta chếm được đa-số tuyệt-đỏi phiếu của Khoa mình. Liên-tiếp nhiều lần hội-họp trong nội-bộ Khoa cũng như trong hội-đồng Tổng-Hội,

Khánh phát-biểu mạnh-dạn, được các sinh-viên có tiếng-nói ảnh-hưởng gợi ý là anh-ta xứng-đáng được đả-cử, trong nhiệm-kỳ sắp tới, vào cương-vị Chủ-Tịch Tổng-Hội bao trùm mọi Khoa.

Đùng một cái, Khánh mất tích. Cứ theo những quy-t-nghị, ki-n-nghị, kháng-thư, bi-u-ngũ, bích-chương, truy-n-đơn, bài đăng báo, lời tuyên-bố, v.v... của Tổng-Hội Sinh-Viên Huân, liên-tiếp họp bất-thường nhiều ngày, nhiều đêm, thì chắc-chắn là anh-ta đã bị cơ-quan an-ninh tình-báo của Việt-Nam Cộng-Hòa bắt cóc. Vì thế, chủ-đề tranh-đấu là yêu-cầu Chính-Quyền trả tự-do ngay cho Hoàng Kim Khánh, và trong thời-gian chờ-đợi thì để cho Chính-Quyền chịu trách-nhiệm hoàn-toàn về tính-mệnh của sinh-viên này.

Tôi đã huy-động mọi nỗ-lực của Ngành Đặc-Cảnh toàn Vùng I, cũng như phối-hợp với tất cả các cơ-quan & đơn-vị an-ninh tình-báo bạn tại địa-phương, và báo-cáo lên Trung-Ương đồng-thời thông-báo các Vùng khác, để cùng lòng tìm tung-tích của Khánh. Suốt một tuần-lọ, tình-hình căng-thẳng tới cùng. Một bên thì phe sinh-viên gia-tăng cường-độ chống-đội Chính-Quyền; hơn nữa, trong mấy ngày sau thì lại có một giáo-gia trung-học “mất tích”, khiến một số đông giáo-gia và nam+nữ học-sinh trung-học tại Huân cũng cùng đứng lên sát cánh với sinh-viên Huân trong cuộc tranh-đấu có mục-tiêu gần-gũi và cụ-thể này. Một bên thì Chính-Quyền, mà đại-diện là các cơ-quan & đơn-vị an-ninh tình-báo Quốc-Gia, nhất là Ngành Đặc-Cảnh, bị dư-luận nghi-ngờ mà không làm sao thanh-minh được, vì công-chúng dè-dàng tin theo tin đồn.

Thật-sự thì không có ai bắt Khánh. Nhưng tôi chỉ biết xác-nhận với Cấp Trên như thế trong nội-bộ mà thôi; chứ Chính-Quyền, từ Phủ Tổng-Thống, Phủ Thủ-Tướng, Bộ Nội-Vụ, Bộ Thông-Tin, xuống đến các “cơ-quan chính-quyền Tỉnh” – một danh-xưng con đẻ của cái gọi là “Cuộc Cách-Mạng Hành-Chánh của Việt-Nam Cộng-Hòa” – nhất là Tỉnh Thừa-Thiên trong đó có Thị-Xã Huân, thì không có nơi nào lên tiếng ph-ận lời rêu-rao của sinh-viên; hoặc gì đã có thông-cáo nhưng không thấy báo nào đăng, vì báo-chí hầu hết đứng về phía đối-lập với Chính-

Quyển.

Một tuần-lọ sau, cuộc “tranh-đấu” ấy của Sinh-Viên Huân đã đạt đến kết-quả cao-độ của nó. Cũng vào một buổi sáng chớm-nhật, trong lúc sinh-viên các Khoa đang họp bàn sôi-nổi thì Hoàng Kim Khánh chạy xộc vào hội-đường, với bộ mặt hộc-hác, đầu tóc bù-xù, áo quần nhăn-nheo; bên ngoài cho thấy rõ-ràng là anh-ta vừa mới thoát ra từ một chốn giam-cầm khét-khe.

Sau mấy phút reo mừng ôm hôn náo-nhiệt, Khánh được mời ngay lên máy vi-âm tường-thuật những gì đã xảy ra cho anh-ta trong những ngày qua.

Theo lời Khánh thì, vào sáng chớm-nhật tuần trước, Khánh rời nhà ở trong Thành-Nội đi qua Viện Đại-Học Văn-Khoa dự họp như lệ thường lâu nay; lúc chưa ra đến Cửa Đông-Ba thì anh-ta bị hai người đàn-ông mặc dân-phục chặn lại, chĩa súng lục vào người, bèn leo lên một chiếc xe Jeep sơn màu trảng-xám đậu bên đường. Anh-ta bị chở đến Trung-Tâm Thăm-Vấn thuộc Sở Đặc-Cảnh Tỉnh Thừa-Thiên, dọa-nạt, đánh-đập, liên-tiếp hai ngày hai đêm. Sau đó, anh-ta được giao cho hai người đàn-ông, cùng mặc dân-phục, chở bằng xe Jeep sơn màu trảng-vôi đến trụ-sở của Đội Quân-Bảo Đặc-Biệt ở đường Trưng-Trúc, Huế; tại đây anh-ta cũng bị hăm-he, hành-hạ, một ngày một đêm. Tiếp theo, anh-ta được giao cho một người đàn-ông, cũng mặc dân-phục; người này còng tay, bịt mắt, nhét khăn vào miệng anh-ta, chở bằng xe-hơi dân-sự từ Huế vào Đà-Nẵng, vào khoảng hai ba giờ sáng, nhốt ở trụ-sở của Đội Khảo-Cứu Địa-Lý thuộc Phòng Đặc-ý Tình-Báo Trung-Ương, trên đường Trần Cao Vân; ở đây anh-ta cũng bị khống-bò, ngược-đãi. Rồi đến, anh-ta bị đưa đến giam ở một ngôi nhà bí-mật trên đường Lý Thường Kiệt, thuộc Sở Tác-Vụ của Ngành Đặc-Cảnh Vùng I (của tôi), hai ngày sau cùng; cơ-quan này cũng hù-nạt, trấn-áp anh-ta, cuối cùng đã dùng xe Jeep sơn màu trảng-xám chở anh-ta từ Đà-Nẵng ra Huế lại, thả anh-ta xuống ở đường Triệu-Phu sáng nay. Anh-ta liền chạy thẳng đến với Tỉnh-Hội Sinh-Viên, đúng lúc Ban Đại-Diện các Khoa đang hội-họp tại hội-đường này của Trường Đại-Học Văn-Khoa.

Cũng theo lời của Hoàng Kim Khánh thì mục-đích của việc Chính-Quyền bắt cóc anh-ta như thế là để trực-tiếp cảnh cáo anh-ta đừng tham-gia hoạt-động với các phần-tử “tranh-đấu” đang cầm đầu Tổng-Hội Sinh-Viên Huân. Vì anh-ta là con+cháu của một sĩ viên-chức khâm-tín trong hàng-ngũ Quâc-Gia, tiếng nói của anh-ta sẽ có sức mạnh lớn hơn so với các “lãnh-tụ” sinh-viên đương-thời mà hoạt-động có hại cho an-ninh trật-tự chung. Mục-đích cũng là gián-tiếp báo trước cho các phần-tử “tranh-đấu” khác biết là họ cũng có thể bị bắt cóc, thậm-chí tiêu-tử, bất-cứ lúc nào. Khánh kể lại là anh-ta đã xác-nhận với các giới-chức hữu-quyền rằng anh-ta chỉ đứng trên căn-bản của các nguyên-tắc tự-do, dân-chủ và nhân-quyền, cũng như Hiệp-Định Paris, để tranh-đấu, chứ không thiên về cộng-sản; và vì các cơ-quan an-ninh & tình-báo liên-hệ không thuyết-phục được anh-ta, mà cũng không tìm thấy bằng-chứng hoặc yếu-tố nào để buộc tội anh-ta, nên đành phải thả anh-ta ra mà thôi.

Sự tái-xuất-hiện cùng với câu chuyện kể lại của Khánh như trên, là một bình xăng ném vào đống lửa củi khô đã cháy sém. Tổng-Hội Sinh-Viên Huân, với sự hậu-thuân của Tổng-Hội Sinh-Viên Sài-Gòn và báo-chí trong nước, đã xuống đường, tuyệt-thực, gửi tờ-i-hậu-thư đòi Chính-Quyền Việt-Nam Cộng-Hòa phải công-khai nhận lỗi, chịu bồi-thường thiệt-hại cho Khánh, và cam-kết từ nay chấm dứt mọi việc làm ám-muội tương-tự vụ này.

Tôi thật rùng rợn trước tình-hình gay-cấn tới cùng. Tôi đã phải-kiểm với các cơ-quan & đơn-vị bạn, đồng-thời soát-xét các bộ-phận hành-sự thuộc quyền mình, thì, lạ-lùng thay, từ màu sơn của các cảnh-xa, quân-xa mang bóng sĩ phần-tử dân-sự, các địa-chỉ tọa-lạc của các Trung-Tâm, Đội, Nhà An-Toàn, cho đến hình-dáng, phục-sức, của một sĩ viên-chức và sĩ-quan thuộc cấp bên tá-chức – Đặc-Cảnh, Tình-Báo Trung-Uơng, Quân-Báo, và Quân-An – ở cả hai Thành-Phố, Huế và Đà-Nẵng, mà Hoàng Kim Khánh mô-tả lại, đều đúng với sự thật được che-giấu ngoài đời. Riêng việc bắt Khánh thì cả bên ngành kể trên đều khăng-định là không hề xảy ra. Tuy nhiên, Chính-Quyền thì đã

bị tai-tiêng rõ-ràng. Biện-cái này ảnh-hưởng mạnh đến tinh-thần phục-vụ hằng say của Ngành Đặc-Cảnh, trong bối-cảnh Việt-Cộng đánh ngoài phá trong, hằng chục đoàn-thể dân-chúng lớn+nhỏ – từ các chính-hội, giáo-hội, hữu-hội, đến các Lực-Lượng, Mặt-Trận, Phong-Trào, Liên-Hiệp, Liên-Minh – đều dấn-dậm nài lên đả-kích Chính-Quyền, cùng với một số nhân-vật dân-cảnh như Thượng-Nghị-Sĩ, Dân-Biêu, hội-viên Hội-Đồng Tỉnh, Thành-Phủ, cũng đi-lập kịch-liệt với Chính-Quyền, tạo nên một bầu không-khí sôi-sục, ngọt-ngọt vô cùng.

Tôi họp bàn riêng với Thiệu-Tá Trương Công Ân, Chánh Sở Đặc-Cảnh Tỉnh Thừa-Thiên, để tìm cách đi-phó, cứu-vãn tình-hình. Chúng tôi nhận định: câu chuyện “Hoàng Kim Khánh bị bắt cóc” là một câu chuyện hư-cáo ấu-trĩ, bởi lẽ chưa bao giờ có sự hợp-tác chặt-chẽ của bốn ngành hoạt-động nói trên, nhất là trong một âm-mưu bắt-chính mà chệch nhệch vào một cá-nhân chưa hề là đối-tượng chú ý đáng kể của riêng một ngành nào; hơn nữa, nếu mưu bắt cóc thật-sự thì chắc-chắn là không có ai khờ-khạo để lộ gác-gác, hành-tung của mình cho đối-phương nhận biết dè-dàng như trên. Nói chung, dư-luận đã bị đều-độc, công-chúng không cần phán-đoán vô-tư, và Chính-Quyền đã bị chơi khăm một vố khá đau, trong đó Ngành Đặc-Cảnh bị thua oan-uổng một nước cờ gian. Do đó, Ngành Đặc-Cảnh phải chứng-minh, để tự biện-minh cho mình.

Tôi tính chệch cần làm thế nào để Hoàng Kim Khánh nói cho chúng tôi biết sự thật về câu chuyện bịa-đặt kể trên, thì chúng tôi mới hành-động đúng cách được. Nhưng, chúng tôi không tiện bắt Khánh, mà cũng không tiện mời anh-ta đến công-đường, vì bây giờ thì không riêng gì giới sinh-viên mà có thể nói là mọi người xung quanh đều canh chừng giùm cho anh-ta, họ nghe tin Đặc-Cảnh hỏi-han gì anh-ta là họ phản-ứng rùm-beng liến, chệch có hại thêm cho chúng tôi mà thôi.

Và tôi đã chọn một phương-thức bắt-đắc-dĩ: dùng gậy ông đập lưng ông. Tôi thảo-luận kỹ-càng với Ân, để Ân trình-bày lại với Liên Thành (thiệu-tá, Chử-Huy-Trung CSQG Thừa-Thiên & Huân, và được Thành đồng-thuận) theo nguyên-tắc, rồi giao-phó

và cho phép Ân đích-thân thi-hành kế-hoạch, một kế-hoạch mà nếu thất-bại thì cả hai chúng tôi sẽ thân-bại danh-liệt tức-thời: bất cóc Khánh, bất cóc thật-sự.

Vì Tội-Quá, vì Danh-Dự, vì Trách-Nhiệm, Sở Đặc-Cảnh Tỉnh Thừa-Thiên đã hoàn-tất tất đẹp cái công-tác không-tiền khoáng-hậu nói trên. Vào một đêm khuya kia, nhân lúc Khánh một mình ra vườn, do chúng tôi tạo động-cơ thúc-đẩy, trong lúc người nhà và hàng xóm đều đang ngủ say, chúng tôi đã chớp-nhoáng tê-liệt-hóa anh-ta và lặng-lẽ chôn anh-ta vào một căn phòng đặc-biệt, có bố-trí kín máy quay phim, máy ghi-âm, kính-một-chiều đặt bên trong anh-ta tư-ởng là gương soi mặt nhưng bên ngoài một số viên-chức có uy-tín được mời đến quan-sát thì thấy rõ, phòng nếu cần thì sẽ làm chứng về sau. Khánh được cho xem những tài-liệu của Việt-Cộng, về tổ-chức và hoạt-động của Mũi Trí-Vận, Thành-Đoàn Thanh-Niên Sinh-Viên Học-Sinh, hồ-sơ các vụ Huỳnh Tấn Mẫm cùng Lê Văn Nuôi trong Nam và Hoàng Phóng Ngọc Tường cùng Nguyễn Đức Xuân và Huỳnh, v.v... cùng những tin-tức về kế-hoạch giết dây phong-trào tranh-đấu của Sinh-Viên Huỳnh, và vì-ên-ên một cuộc tưng-nổi-dậy theo kiểu tưng-tôn-công và Huỳnh vào dịp Tết Mậu-Thân trong đó Việt-Cộng tàn-sát tập-thể nhiều nghìn người. Trong cuộc đấu trí, câu hỏi được đặt ra là trong trường-hợp đó liệu thân-nhân của Khánh có thoát khỏi bàn tay phi-nhân của cộng-sản hay không; và, là một thanh-niên có học-thức, Khánh nghĩ thế nào về chính-sách giết người tay không dã-man như thế.

Kết-hợp tác-động tâm-lý chính-trị với kỹ-thuật mới tin, Đặc-Cảnh đã đạt được kết-quả là Khánh thú-nhận đã bị sinh-viên Trần Văn Hội của Trường Đại-Học Y-Khoa tổ-chức, huấn-luyện, đạo-diễn, cốt để đưa Khánh lên làm Chủ-Tịch Tổng-Hội Sinh-Viên toàn Viện Đại-Học Huế.

Trong tuần-lần vắng mặt, Khánh chỉ nằm lì trong buồng ngủ của Hội, được y bày-vẽ mọi lời ngụy-tạo để vu-cáo các cơ-quan an-ninh tình-báo Quốc-Gia. Khánh biết rõ Hội là cơ-sở nằm vùng của Việt-Cộng; có lẽ có một cán-bộ đến tiếp-xúc với Hội và thò đầu vào của buồng ngủ vừa quan-sát vừa cười

chào như để khuyến-khích Khánh tiếp-tục làm con cừu ngoan.

Rất cục, Khánh đã vui lòng ký tên vào tờ cam-kết cộng-tác với Ngành Đặc-Cảnh, chụp ảnh chung với sĩ-quan Biệt-Tác để lưu hồ-sơ, và được chấp-dẫn vào lớp-luyện thu-thập, báo-cáo tin-tức, cùng nguy-thức, ám-hiệu tiếp-xúc với Trưởng Lưới của mình, v.v... Tất cả chỉ diễn ra trong vòng ba tiếng đồng-hồ. Khoảng bốn giờ sáng là anh-ta đã được đưa trở lại tiếp-tục nằm ngửa ở nhà riêng.

Từ đó, Sở Đặc-Cảnh Tỉnh Thừa-Thiên có thêm hai Mũi Biệt-Tác biệt-lập: một điệp-vụ của Hoàng Kim Khánh, và một thám-vụ nhúng vào Trại Văn Hội. Trước kia, Hội chỉ là một trong số những sinh-viên mà Đặc-Cảnh biết là thân-Cộng, nhưng chưa nắm được bằng-chứng về việc y tiếp-xúc, nhận lệnh của đối-phương. Nay thì Đặc-Cảnh đã nhờ Khánh mà giám-sát, theo-dõi sát-sao, và đã khám-phá ra được đường dây bí-mật của bọn y.

Có Hoàng Kim Khánh, tôi đã có thể rút về những nhân-viên lâu nay đội lớp sinh-viên, tiết-kiệm được một phần nhân-lực, thì-giờ và tiền-bạc vì tung lưới rộng hơn phạm-vi thật-sự cần. Bây giờ thì Khánh đã được toàn-thể sinh-viên tín-nhiệm, vì vụ “bị bắt cóc ma” là một hào-quang sáng chói bao quanh anh-ta trước mắt và trong trí mọi phần-tử quá-khích đương-thời. Nhưng vụ “bị bắt cóc thật” là một khiếm-điểm để anh-ta tìm hiểu và báo-cáo cho Đặc-Cảnh mọi ý-đề, hoạt-động, và đối-tượng liên-quan trong đường dây do Trại Văn Hội cầm đầu.

Cao hơn Hội, trước đó Đặc-Cảnh đã bí-mật phăng dò ra một số cán-bộ Việt-Cộng nằm vùng cũng như từ mật-khu về liên-lạc với cơ-sở nội-thành. Tỉnh-Hội Sinh-Viên Huân có làm gì đi nữa thì cũng chỉ thừa-hành chấp-thị của Việt-Cộng, mà kế-hoạch của địch sử-dụng tập-thể sinh-viên như thế nào thì Đặc-Cảnh đã biết trước và liệu trước, chỉ cho phép chúng đạt được kết-quả ở một giới-hạn nào đó mà thôi, để nuôi-dưỡng tinh-chức và hoạt-động của địch, hầu kết-quả công-tác của Đặc-Cảnh đạt

được phải to lớn gấp nhiều lần hơn.

Khi cùn phá vỡ, bao giờ một điệp-vụ của Đặc-Cảnh cũng phải vô-hiệu-hóa cho được ít nhất là trọn một cơ-quan hay đơn-vị đầu-não của địch ở cấp cao hơn các nội-tuyển-viên trong đường dây liên-quan...

LÊ XUÂN

NHUẬN

[Biện-Loạn Miền Trung](#)